

Vona to teda nejní úplně liška, je to ten dumník-liška, ale strávili jsme s ním ve třech nedělní podvečer a pak vlastně i pondělní odpoledko. Ale tomu předcházela celá ta neděle, kdy u nás ještě byla Peťa. Po příjemným a pomalým ránu, tak jak to hezky o víkendu má být, (a ne že budete gruntovat jako v tu sobotu ☹) jsme se po obídku s Peťou a Rumíčkem vydali do lesa. Hezky sami. Řídit umím, ne? Jak se ukazuje :D, takže řidiče nepotřebujeme a Tali zůstala pro jistotu doma. Má zahradu, měla náplně až až, stejně byla unavená a proč si kazit odpoledne v lese u rybníčka. Bylo sice před bouřkou, ale.... Brtník tvrdil, že to nepřinde a tak jsme srdnatě vyjely. Ač se teda jak já, tak Peťa bouřky taaak trochu (já hodně) bojíme. Ale moc se nám chtělo jet, tak jsme mu uvěřily.

Dofordily jsme k lesu a vydali se i s Rumíčkem hezkou pěšinkou vpřed. V lese bylo příjemno, ulepený předbouřkový pocit zůstal v autě. A Rumíček si pobíhal. Sešli jsme k rybníčku s kopretinama a on hned zamířil na svoje stanoviště. Narozdíl od Tali neholduje - coby inteligent - skákání placáků z kaberny a volí vždy normální vstup do vody. Tenhle plácek si před časem vybral i z bezpečnostních důvodů. Být u vody v Tali blízkosti je pro něj trochu nebezpečný, protože ona opravdu magoří a je jí jedno, jestli někoho převálcuje, nebo dokonce přizabije. Takže on vždycky rovnou zamíří sem a Brtníka s Tupoflekama nechá odejít na druhou stranu. Trošku jim to vždycky teda závidím, protože na té jejich straně rybníka je stín. My se pečeme. Teda já se pečů, Rumíček si pluje, že jo.

A tenokrát jsme se tam pekly dvě. A taky jsme ale byly dvě na to házení. Tím pádem si Rumíček užíval maximalisticky plaveního za balonkem. Já jen neustále monitorovala bublání v oblacích, jestli je v dostatečný vzdálenosti. Počasí nám bylo nakloněno a tak jsme si to u vody mohli dost užít. Zkusily jsme s Peťou i to, zda se nám podaří Rumíčka nasměrovat tak, že po hození balonku přeplave rybník, ale když viděl Peťu odcházet za mnou na druhou stranu, vrátil se ke břehu a vzal to "suchou" tlapkou po cestě. A odložil někde balonek. Takže místo zkoumání druhého břehu jsme se nakonec vydaly zpátky najít ztracený majetek. Protože už spadlo i pár kapek a začlo pobublávat trochu víc, otočily jsme to už radši zpátky. Abychom nešly zpět stejnou cestou, udělala jsem okruh a na chvíli jsme se zastavily u mraveniště u cesty. Rumíček se taky zastavil. V tom mraveništi ☹ a pořídil si tím pádem pár mravenců do kožíšku. Ti mu posléze způsobili bumbolce. Jak se tam nahore u Peti říká pupínkům. Trochu mě to rozhodilo, když mi Peťa sdělovala, že má Rumouš bumbolce ☹☹ a vůbec jsem nechápala o čem je hovořeno a zdaliž mu něco hrozného hrozí. Joo, jooo, ty rozdíl v nářečí ☹ .

No pak jsme si dali pozdní oběd, Peťa zabalila, stihla se kávička a pak už jen na nádrazí. Sakra, já to loučení nemám prostě ráda. Abych si vylepšila náladu, tak jsem po návratu na chalupu vytáhla konečně tu kýženou "lišku". Rumíček totiž občas, když šel kolem skříně, smutně hleděl. Ešivá už třebas nááhodou... mu ji nesundám. V sobotu si v jednu chvíli dokonce vylezl na křeslo, aby k ní měl blíž ☐ . Tááák jo, půjdeme pracovat. A hezky vážně. Se vším všudy. Na rozehrátí pěkně jednoduchý odhozený aportík od nohy. Rumíček vzorovaně čekal na pokyn a vypálil. Popadnul dummíka, otočil to a naprosto vzorovaně, jak profík s předsednutím přinesl. Tak když jsme se rozehráli, rozjeli jsme to ve velkém. Aneb Rumíček čeká, pánčička jde a jde a jde a až někde ve vysoký trávě odhodí. Vratí se zpátky k vzorovanému pejskovi, zařadí se vedle něj a chvíli čeká. Tiché "přines" vymrští Rumouše do prostoru a je radost ho sledovat, jak pracuje, letí vpřed do vysoký trávy a krásně hledá. Ocásek mu mele samým nadšením. Drapne "lišku" a i přes to, že je docela těžká, ji s hlavou hrdě vztyčenou nese předpisově zpátky a zase si kecne těsně přede mne na zadničku. "VÝÝÝBORNEJ, RUMOUŠKU SEŠ VÝÝÝBORNEJ!" chválím ho do alelujá. A on má ze sebe oprávněně radost.

Takhle mají vypadat po generace upevněný vlohy!!! Kdy ten pes pracuje předpisově, jakoby sám od sebe a radostně. Ne jako to flekatý neštěstí sešitý kdesi v Polsku horkou jehlou, jen aby to mělo "dráájv" (grrr, nesnáším to slovo čím dál tím víc, pokaždý, když vidím nějaký její pošahaný projev, otevře se mi kudla v kapse) . A protože je Rumíček ten správný ohař, má sice radost z pochvaly, ale ještě větší radost má, když se jde pracovat dál. Protože to je to, co ho baví. A každý další aport je mu odměnou. Kdybych ho nechala, bude lítat jako blázen a klidně by padnu ☐ . Jenže "liška" je těžká, takže to nepřeháním. A taky aby se nám to neochodilo.

A na scénu vstupuje Flekatá pohroma ☐ . Hýká za plotem a "útočí" na branku. "Mno, tak se zklidníme, dámo!" počkám si, až si sedne na zadnici a pak otevřu. Šupnu Rumíčka dovnitř - ten jde tedy značně neochotně, raději by ještě řádil s aportkem, ale jde. A Tali jde na stopku a zase ji musím klidnit, protože ji mám až nad hlavou. Ejch. A ještě do mě kouše nadšením. No kdyby to takhle bylo v běžném provozu, asi bych omdlela nadšením. Stejně jako Rumíček má na rozehrátí i ona jednoduchý start. Jen si musím dobře spočítat, kam odhodit, protože Tali na stopce..... v okamžiku, kdy se pak dá do pohybu, bude to katastrofa. Taky jo. Poprvní jsem to sice vypočítala dobře a zvládly jsme to hezky, podruhý už mi to nevyšlo a popolitla jsem si. ☐ . Ani po celý tý době se nám nepodařilo (a ani jsem se o to nějak moc nesnažila,

máme jiný starosti) vybudovat hezký apartament až do konce s předsednutím. To je zatím v dálavách, ale jsem ráda, že sedí, čeká až odhodím a nevystřelí bez povelu do prostoru, aby mě při tom přizabila ☐ .

Nejradši by si s "liškou" blbla a to navíc někde v ústraní, ale vedu ji hlasem, až dojde ke mně a předá. Zatím ve stoje. Ale předá. Tak aspoň něco, že nám jde a baví ji to. Když se takhle rozeběže, nasměřuju nás do míst, kde si ráda ucpe uši a rejdí si sama pro sebe čumákem v trávě. Zkusíme ji namotivovat prací. Odhodím tam "lišku", vrátím se k ní a vyšlu ji pro ni. Hezky a radostně (radostně až moc ☐ ☐ , mlátí se s ní po makovici) ji nese ke mně). "Výborná si, výborná. Tak běž!" a nechám ji, se stopkou v ruce, ať si do té trávy zaběhne a začuchá si. Pak ji přivolám a když bez tahu stopky sama přijde, moc ji pochválím a pošlu pro odhozenýho dummíka. Nadšeně se tam nařítí a přinese ho. Tak. Ještě jednou to stejný a končíme. To bychom pro dnešek měly, holka. Zabalíme to, ať tě ta práce neotráví a vrátíme se na zahradu. A pro Rumíčka, že je takhle hodnej, ještě jedno hledání, ať si to užije. Pak už jde "liška" na své místo na skříni a my se můžeme placatit zahradou. Však druhý den je taky den. Protože to máme dovolenou a tak si lišky užijeme ještě dost a dost.

Takže Peťo - děkujeme všicí tři, moc a moc.